

En Paco

Un relat de: [josepsalatermens](#)

Comissaria de policia local
C/ Rambla de Santa Mònica, 24
Barcelona

Senyors,

Com a usuari habitual del metro, el tren metropolità soterrat, he de presentar la denúncia d'un intent de robatori "a mano armada" del qual he sigut víctima en aquest transport públic.

El dia 14 d'abril d'enguany, a les 20,30h, m'estava esperant assegut a l'andana de l'estació de les Drassanes. En aquella hora érem quatre gats, ja que era diumenge. En això se m'acosta un noi que pot ser devia tenir uns vint anys. Pel seu posat dedueixo que em vol preguntar qualsevol cosa, s'ajup envers a mi i em diu, amb la veu fluixeta:

-Dóna'm tots els diners que portes a sobre.

Al mateix moment em fa un copet al meu genoll dret amb un objecte que té amagat dins la seva mà. Observo que dels seus dits surt l'extrem punxegut d'una navalla.

Començo a tremolar de por, no sé pas què fer ni què dir i em quedo petrificat. Ell es pensa que no l'he entès.

-Que em donis tots els diners que tens!

-Ehhh???

Torna a donar-me un altre copet com abans al mateix genoll i jo resto de color blanc, incapaç de reaccionar.

-Que no m'entens? O t'ho dic d'altre manera?

-Sí, sí, espera't que ara busco.

M'alço i començo a furgar per les butxaques. Amb la por i els nervis, no encerto on és el moneder.

Pensin que, fins i tot, el vaig cercar per les butxaques del darrere dels texans, on mai fico res. Bé, res de res no és del tot cert. A la butxaca de l'esquerra sempre hi tinc

Un mocador de roba de mocar, mai se sap. Torno a reiniciar la recerca tal com ho he fet en un principi. Aquesta vegada amb més calma – és un dir- i, efectivament, el trobo a la butxaca de davant, però quan l'obro, veig que només hi tinc cinc-centes pessetes, en monedes de cent.

Però, en aquell instant, inexplicablement, se'm capgira el cervell. No sé pas si em vaig il·luminar o què cony em va passar, però, sense perdre la por, li vaig dir:

-Escolta, company, aquí i ara només tinc aquesta "calderilla". Vols dir que val la pena que t'arrisquis tant per quatre duros mal comptats?

-Dóna-me'ls ja o te la "clavo"!!

-Un moment, tranquil, no ens precipitéssim pas. Amb aquests diners, per ser tan pocs, a tu no et resoldran res i a mi tampoc, mentre ens juguem que a tu se t'enduguin a la garjola o bé que jo em guanyi un trau a la panxa. No és millor que ens ho pensem una mica?

Ell no em contesta, també està espantat. És evident que no és del tot un professional de l'ofici.

-Et proposo que amb el poc que tinc ens prenguem uns "quintos". Què et sembla?

-No m'enredis!!

-T'ho dic seriosament. Passi el que passi, aquí no hi guanyarem ni perdrem gran cosa, ni tu ni jo.

Que tens pressa? No, oi? Doncs va, fotem el camp d'aquí i hi sortirem guanyant tots dos.

Es queda aturat. No sap què fer ni què dir.

-Va, anem! Que no passarà res, jo ho veuràs.

Sense fiar-se del tot de mi em segueix, amb l'arma ben agafada i amagada dins la butxaca de la seva caçadora. Sortim a les Rambles i ens adrecem al carrer des Escudellers. Ens fem en el primer local que ens trobem a la dreta. Un que té les parets enrajolades de color blanc, prenem seient.

-Què volen els senyors?

-Dos "quintos". Tu, que vols prendre alguna cosa per menjar?

Ell es queda callat, però assenteix.

-També volem una tapa de truita amb patates, si us plau.

Mentre esperem li pregunto:

-Per què et dediques a fer aquestes coses?

Se m'encongeix d'espatlles. No sap quina és la resposta més adient. No s'acaba de fiar de mi.

Ja ens duen la comanda i comencem a beure i a menjar sense dir-nos res. Ell ho fa amb pressa. Se li veu que té gana.

-Que ho fas perquè està enganxat a la droga?

Ell no em contesta i això em fa pensar que sí.

-Ja és ben fotut, trobar-se així. Ets d'aquí, del Raval?

Visc al Poble Sec, En un garatge abandonat, amb uns col·legues. I, tu?

-Sóc d'Igualada.

-On cau això?

-Tirant per la carretera que va cap a Lleida. A una seixanta quilòmetres de Barcelona.

-Ah.

-Com et dius? Jo em dic Josep.

-Paco.

Ens hi estem una estona llarga sense dir-nos res. Tots dos som força eixuts. No fem una bona parella.

-Ens n'hem d'anar, Paco, si no faré tard i no podré agafar el tren que m'ha de dur al meu poble.

Ens aixequem i ens acostem fins a la caixa registradora de la barra. A l'hora de pagar, veig que no m'arriben els diners i em quedo glaçat, però en Paco hi afegeix dues-centes pessetes més i tot queda pagat. Faig que el canvi se'l quedi ell.

Tornem als carrers i plovisqueja. Caminen sense dir-nos res. En això ens passa pel costat una noia, amb unes malles i una samarreta ben arrapats. Tots dos ens la mirem i ens somriem amb complicitat. Ara ja som companys. Arribem a la plaça d'Espanya i, abans que baixi a l'estació de tren, ens acomiadem.

-A veure si ens tornem a trobar per prendre alguna cosa.

--Es clar que sí. Jo sempre "treballo" per la mateixa zona tots els vespres. És fàcil de topar-se amb mi.

-D'acord, Paco.

-"Hasta luego".

-Adéu.

Ja en el tren, mentre veig com passen les llums de dins les casses, on deuen fer vida unes famílies, totes ben ajuntadetes, veient el televisor o discutint-se, penso en en Paco. Quin fàstic de vida. Tots dos som dos solitaris, uns amargats de la vida que subsistim emocionalment per l'esperança que ens passi qualsevol petit esdeveniment, que ens ajudi a tirar endavant, vet aquí. Aquesta és l'única il·lusió que tenim.

Probablement, en Paco, abans d'acabar la nit, ja haurà desplomat un parell de gamarussos com jo, o potser l'haurà enxampat la bòfia. Ara mateix, què en deu ser d'ell? En què estarà pensant? Tant de bo que trobi una bona xicota...jo que sé.

Sí, senyors, autoritats de l'ordre públic, els vull denunciar aquest intent de robatori i el desconsol que patim molts éssers i no sabem el perquè. Qui ho pot canviar això?

M'acomiado de vostés i penso que ja deuen saber qui és en Paco. Segurament l'hauran fixtat un munt de vegades. Si el tornen a capturar, si us plau, facin-m'ho saber. M'agradaria de tornar-lo a veure. Penso que tots ens necessitem.

Atentament,

Josep sala

Igualada, 25 d'abril de 1985